

1

New York City, oktober 1950

Het doek van de tweede akte zou na het volgende refrein vallen en opeens zag ik hem zitten. Derde rij van voren, naast het gangpad. Plotseling was hij in mijn blikveld verschenen. Ik raakte uit de maat en stootte Shirley bijna met mijn heup de orkestbak in. Om me bij de les te houden, kneep ze zo hard onder mijn korte tutu dat de tranen in mijn ogen sprongen. *Brush step*, been omhoog, *shoulder roll*. Prikkende mascara en een wazig beeld. *Ball change*, pirouette, en hij kwam in beeld en verdween weer.

Mijn hart bonkte, al kostten de passen me niet veel moeite. In de maat, arm omhoog, vinger naar Millicent March, de ster, klein en tenger, met een ijle sopraanstem die constant op zoek was naar de maat.

Het applaus rolde over de voetlichten. Stof dwarrelde op en daalde weer neer. Ik zag zijn handen een paar keer op elkaar slaan en toen, stop. De vraag wat hij hier deed schoot met een schok door mijn lichaam. In de coulissen keek Shirley me kwaad aan. Millicent liep langs ons, zon-

der energie, uitstraling of humor; een achtendertigjarige die uitgeput was omdat ze zo haar best had gedaan om als een schoonheid op het toneel te verschijnen terwijl de musical verschrikkelijk was en de zaal maar voor de helft vol zat.

‘Wat stond je daar nou te doen, hark?’ Shirley keek alsof ze net een bonk vieze kauwgom had uitgespuugd. ‘Voor hetzelfde geld zat er een scout uit Hollywood in de zaal!’

Shirley dacht elke avond dat er een Hollywoodscout in de zaal zat. Alsof die vol verwachting het achtergrondballet van *That Girl from Scranton!* in de gaten hielden in plaats van de Copa Girls en de Lido Dolls. Shirley gaf me een dollar per week voor het wassen van haar danskleren en panty's in de gootsteen omdat ze niet wilde dat de zogenaamde Hollywoodscout haar uitgedroogde handen zag als hij haar na de voorstelling meenam naar El Marocco. Ze kijken echt niet naar je handen, Shirley, wilde ik tegen haar zeggen. Ik hield echter mijn mond, want ik sliep bij haar moeder op de bank. Tien dollar per week rekende ze daarvoor.

Alhoewel ik in gedachten commentaar op Shirley had, was ik ook jaloers op haar. Vertrouwen grijpt je vast en laat je niet meer los, maar Hoop is een bedrieger. Hij kon je elk moment laten vallen en dan moest je zorgen dat je overeind bleef staan. Het moest fijn zijn om hoop in je zak te hebben, als muntgeld dat je door je vingers kon laten gaan. Mijn god, ik was de laatste tijd op iedereen jaloers, zelfs op zo'n dom wicht als Shirley.

De rozen werden bezorgd toen we net aan de slag waren gegaan met crème en doekjes. De regieassistent stak zijn hand met de bos om het hoekje van de deur. Hij was net getrouwd en mocht niet naar binnen gluren. De meisjes vonden dat geweldig en daagden hem uit zodra ze de kans hadden.

‘George, geef mijn beha even aan, wil je?’

‘George, wees eens lief, maak mijn rits even dicht!’

‘Kom maar binnen, we zijn heel fatsoenlijk, we zijn alleen nog niet aangekleed!’

Nancy, het stille meisje dat verloofd was, gaf me de bloemen. ‘Mooi,’ zei ze, ‘die heeft hij niet bij het metrostation gekocht!’

Geen complimentje op het kaartje, geen geslijm.

Ik wil je graag mee uit eten nemen. Nate Benedict.

Ook geen ‘alsjeblieft’ of ‘dank je wel’. Ik wierp het kaartje op de tafel en boog voorover om mijn kousen vast te maken. Ik wilde niet dat ze mijn gezicht zagen. Ik kreeg al genoeg pesterige opmerkingen te verduren. Mijn handen trilden en ik kreeg mijn jarretel niet vast.

‘O, Kit, hij wil je!’

‘En die jongen op wie je nog steeds verliefd bent dan? Die in het leger zit?’ vroeg Edie. Er zat een hard randje aan haar vraag. Edie bekeek zichzelf in de spiegel, leunde naar voren en bracht haar lippenstift opnieuw aan. Ze was de oudste van ons. Rond de dertig, fluisterde sommige meisjes, maar zelf hield ze het op vierentwintig. Ik was zeventien en zei tegen iedereen dat ik eenentwintig was.

‘Heeft er iemand een pen?’ kigde Shirley. ‘Kit moet een sorry-briefje schrijven. Arme sukkel!’

Maar één keer in mijn leven had iemand me in mijn gezicht geslagen, maar ik herinnerde me nog altijd de schrik. Kon ik dat gevoel maar aan Shirley doorgeven, per expressepost. Tijdens een lange koude tocht naar Shirleys huis in de Bronx, had ik haar over Billy verteld, en sindsdien had ik er alleen maar spijt van gehad. Shirley had iedereen over mijn liefde in het leger verteld. De meeste meisjes respecteerden het. Je maakte geen stomme opmerkingen als een meisje een vriendje in een uniform had. Ze wisten dat hij na de basistraining naar Korea zou gaan. Maar voor Shirley was er geen enkel onderwerp waar ze iemand niet op kon pakken. Nog op de dag van je moeders begrafenis zou ze kunnen zeggen dat je een andere hoed op moest doen.

‘Ach, ik heb hem ingeruild voor jouw vriendje,’ zei ik. ‘Hij vertelde dat hij elke avond bang is als hij het licht uitdoet, omdat je zo op je moeder gaat lijken.’

Shirley liep rood aan terwijl de andere meisjes lachten en riepen ‘Goed zo, Kit!’

Dom van me. Daar ging slaapplek op de bank van mevrouw Krapansky.

Ik pakte mijn jas en op mijn weg naar buiten gaf ik de rozen aan George, zodat hij ze aan zijn zwangere vrouw kon geven die thuis op hem zat te wachten. Als ik nou zou leren om mijn gevatheid op het podium te gebruiken in plaats van in de kleedkamer dan kwam ik misschien nog eens ergens.

Nate stond bij de artiestenuitgang te wachten. Ik kon aan zijn gezicht niet zien wat er in hem omging. Bij Billy wist

ik hoe het met hem was nog voordat hij hallo had gezegd. Ik kon zien of hij opgewekt was of chagrijnig of dolblij om me te zien. Nates gezicht was blanco, alsof hij al zijn gevoelens met een washand had afgeschrobd voordat hij hiernaartoe was gekomen. Hij was heel anders dan zijn zoon.

Wat deed hij hier? Ik ademde de koude lucht in en stak mijn kin omhoog, klaar om de confrontatie aan te gaan.

‘Billy?’ vroeg ik.

‘Geen woord,’ zei hij. ‘Maar hij is nog niet ingescheept.’

Ik zuchtte terwijl ik langzaam mijn handschoenen aantrok. Mijn angst ebde weg. Ik kon weer gewoon praten.

Nate wachtte terwijl ik elke vinger goed deed. Ik kleedde me nu netter, omdat ik ouder wilde lijken. Kousen en hoge hakken en ik stak mijn haar op zoals het tijdens de voorstelling zat. ‘Je bent geen pop’, zou tante Delia afkeurend zeggen. Maar terwijl hij naar me keek, voelde ik me als een pop, beschilderd en nep.

Hij draaide zich om en we begonnen te lopen. Oostwaarts over 45th Street. Het was bijna elf uur en het was nog steeds druk op straat. Af en toe moesten we uit elkaar gaan om een groep uitgelaten theaterbezoekers erlangs te laten, en dan liepen we weer naar elkaar toe. Alsof het een dans was. Toen ik naar het theater was gegaan was het een warme oktoberavond geweest, maar nu voelde ik de kou door mijn jas heen. Voordat ik uit Providence vertrok, had ik mijn oude winterjas aan mijn zus gegeven. Muddie had er waarschijnlijk al nieuwe knopen aan gezet en een fluwelen kraag aan genaaid. Zij was iemand die vooruitdacht.

‘Wat een flutstuk,’ zei hij. ‘Ben je hiervoor van huis weggegaan?’

‘Tja,’ zei ik. ‘De rode loper van Broadway!’

Broadway zag er op dat moment niet zo aantrekkelijk uit. Een dronkaard aan de overkant van de weg besloot juist op dat moment zijn neus leeg te blazen in de goot.

Ik vroeg me af wat het plan was. Een biefstuk op een groot wit bord zou fantastisch zijn. Ook al moest ik daarvoor een uur met hem praten. Als ik een paar happen naar binnen kon krijgen dan zou dat het al waard zijn.

‘En, waar gaan we naartoe, meneer Benedict?’ vroeg ik na een tijdje, omdat ik de stilte niet langer kon verdragen.

‘Je bent nu hier, op eigen benen, in New York. Je kan me nu wel gewoon Nate noemen.’

We bleven lopen, dwars door de stad, en we passeerden het ene na het andere restaurant. COCKTAILS EN SPAGHETTI knipperde in felrode neonletters op een raam. Een man hield de deur open voor een vrouw en ik hoorde haar lachen terwijl ze naar binnenging, haar kin verborgen in een dikke bontkraag. De warmte en het geroezemoes kwam me tegemoet toen we bij de deur waren. We liepen door.

Met een schuine blik keek ik naar hem. In Providence noemden ze hem Nate de Neus omdat hij vroeger zijn neus gebroken had bij een vechtpartij. Het zou zijn mooie gezicht aangetast moeten hebben, maar dat had het niet. Soms noemden ze hem in de krant ‘de galante gangster Nate de Neus Benedict’, maar zo vaak stond hij niet in de krant. ‘Ik ben maar een advocaat,’ zei hij altijd tegen de pers. ‘Ik ben een zakenman, geen boef.’ Ik vroeg

me echter af welke gangster zichzelf wel een gangster zou noemen. Volgens mij noemde zelfs een bekende maffialeider zoals Frank Costello zichzelf een zakenman.

'Heb jij ooit van het woord taxi gehoord? Die heb je hier heel veel,' zei ik nadat er voor de vierde keer een lege taxi voorbij was gekomen. Ik had nog nooit op die manier tegen hem gesproken, maar ik had het koud en ergerde me aan het feit dat hij maar verwachtte dat ik naast hem bleef lopen. We waren nu in een zijstraat en er was geen restaurant meer te bekennen.

'We zijn al bijna bij de rivier,' zei ik, en terwijl ik dat zei bedacht ik dat dat geen handige opmerking was als je naast een gangster liep.

Hij keek op zijn horloge. 'Een kwartier vanaf Times Square, als je snel loopt.'

'Twintig minuten op hakken,' zei ik.

'Niet slecht.'

Hij bleef voor een gebouw met appartementen staan. Ik stopte. 'Dit ziet er niet uit als een restaurant,' zei ik.

In plaats van naar de voordeur te gaan, wenkte hij me. Er was een zwart ijzeren hek dat direct links naar een andere deur leidde. 'Ik wil je iets laten zien,' zei hij met zijn hand op het hek.

Eigenlijk wilde ik gewoon weglopen, maar ik kon geen goede reden bedenken. Hij duwde tegen het hek en hield het voor me open. Ik volgde. Hij stak een sleutel in het slot en ging naar binnen. 'Dit noemen ze een maisonnette. Een appartement met een eigen opgang. Je kan er via de hal komen, maar ook via deze deur.'

Hij deed een deur open en hield hem voor me vast. Het was gewoon een open deur. Niets om bang van te worden. Ik kende hem al bijna mijn hele leven. Er woonden hier allerlei mensen, heel veel ramen met mensen erachter. Ik hoorde een hond blaffen. Dus waarom had ik dan de zenuwen?

Hij had geen woord gezegd over de reden dat hij was gekomen of wat we gingen doen en nu verwachtte hij van me dat ik als een eendje achter hem aan waggelde. En hij hield de deur voor me open, geduldig en niets vragend, alsof hij wist dat ik toch wel zou doen wat hij wilde.

Ik liep naar hem toe, met extra grote stappen, mijn hakken klakkend op de vloer alsof ik mijn tapschoenen aanhad. Toen ik langs hem liep, strekte hij zijn arm uit en knipte het licht aan. Ik kromp bijna in elkaar toen zijn mouw langs de mijne streek. We stonden te dicht bij elkaar. Toen ik verder de gang in liep, viel de deur met een klik dicht.

De warmte was het eerste wat me opviel. De radiator stond hoog. Vanuit de gang kwam je in een woonkamer. Het was een mooie ruimte. Eenvoudig, maar mooi: een vloerkleed, een groene bank, een tafel, twee leunstoelen bij een open haard. Dikke goudkleurige gordijnen voor de ramen die de buitenwereld op een afstand hielden. Achter in de kamer was een boogvormige doorgang naar de keuken. Er stond een tafeltje met gele poten voor het raam waar je 's ochtends waarschijnlijk in de zon kon zitten.

Ik bleef midden op het kleed staan, met mijn rug naar hem toe. Ik was het zat om de stilletjes op te vullen en

steeds maar vragen te stellen. Nu moest hij maar beginnen.

‘Ik heb het verkeerd aangepakt met Billy,’ zei hij. ‘Ik had beter naar hem moeten luisteren.’

‘Het lijkt me dat je dat tegen hem moet zeggen, niet tegen mij,’ zei ik. Ik bleef naar de keukentafel met de geel geschilderde poten kijken. Je kon je zo voorstellen dat je daar op een zondagmiddag met een kop thee ging zitten.

‘Dat heb ik geprobeerd,’ zei hij. ‘Ik heb hem een brief geschreven. Drie, om eerlijk te zijn. Hij heeft ze alle drie ongeopend teruggestuurd. Dus zit ik me de hele tijd af te vragen hoe ik het kan goedmaken. Ik wil een paar dingen voor hem regelen, zodat hij zich geen zorgen hoeft te maken als hij terugkomt. Ik weet wat jullie twee wilden. Ik heb het hem vaak genoeg horen zeggen... hij wou met je trouwen en een leven met je opbouwen, hier, in New York.’

‘We hebben niets nodig, van niemand,’ antwoordde ik. Ik zei niet dat ik tegen zijn zoon had gezegd dat ik hem nooit meer wilde zien.

‘En nu dwarsboomt die oorlog jullie plannen,’ zei hij. ‘Dat is wat oorlogen doen. Ik heb dit appartement al een tijd geleden gekocht. Ik had het nodig als ik hier zaken moest doen, maar ik gebruik het niet meer. Dus nu is het van jou.’

‘Van mij?’ Ik draaide me verbaasd om.

‘Van jou en Billy. Voor als hij terugkomt en jullie getrouwd zijn. Je wordt binnenkort achttien, dus dan heb je geen toestemming meer nodig. Je kan er net zo goed nu intrekken.’

‘Nee,’ herhaalde ik koppig, omdat ik begreep waar hij heen wilde. ‘Nee.’ Ik had het plotseling warm, dus trok ik mijn handschoenen uit en propte ze in mijn zakken.

‘Waar woon je nu? In een of ander achterafkamertje?’

‘Ik heb een kamer bij een van de meisjes van de show!’ Mevrouw Krapansky smeerde zich elke avond voordat ze ging slapen in met Vicks VapoRub. Ze rekende voor alles geld: handdoeken en warm water en een schepje suiker in mijn thee.

‘Oké, je bent van huis weggelopen, daar heb ik niks over te zeggen. Waar ik wel wat over te zeggen heb, is mijn zoon.’

‘Laat mij er dan buiten!’

Ik zag zijn borstkas omhooggaan terwijl hij diep inademde. Wat had hij dan gedacht? Dat ik hem dankbaar zou zijn?

‘Misschien breng ik het verkeerd. Ik wil hem een droom geven. De droom die hij had. Zodat hij iets heeft om aan te denken. Ik weet wat het is om in de oorlog te vechten; ik weet dat je iets nodig hebt om voor terug te komen. Dus alsjeblieft, Kit. Neem de sleutel. Ik hoef er niets voor terug. Jij wou dit ook.’

Ik haalde mijn schouders op. ‘Iedereen droomt wel ergens van.’

‘Dat betekent niet dat het geen waarheid kan worden.’

‘Je weet dat dit niet klopt.’

‘Nee,’ zei hij, en hij klonk nu boos. ‘Dit klopt wél. Het heeft er alleen de schijn van dat het niet klopt. Dus vertel het aan niemand. Niemand hoeft ervan te weten.’

‘Billy ook niet?’

'Billy zeker niet.'

'Dus je wilt dat ik het geheim voor hem houdt?'

'Volgens mij kan je dat wel. Als je hem ermee helpt.'

Hij keek me indringend aan. 'Je hebt het al eerder gedaan.'

'En jij?' Ik keek naar hem terwijl ik in mijn zakken in mijn handschoenen kneep. 'Geef jij nooit eens op?'

'Ik heb mijn zoon opgegeven!' De woorden kwamen er woedend uit, en ik zag een flits van wat er zou gebeuren als hij die woede zou laten gaan. Ik zag Billy in hem, de manier waarop er iets in zijn ogen veranderde en je niet wist wat er ging gebeuren totdat hij ontplofte.

'Dus ik kan je vertrouwen,' zei ik. 'Dat is wat je me eigenlijk wilt zeggen.'

'Je weet dat je me kan vertrouwen,' zei hij. 'Mijn god, Kit, je hebt al eerder bij me aangeklopt. Je weet dat ik Billy wil helpen, en dat betekent dat ik jou ook wil helpen.'

'Een paar maanden geleden was je anders niet zo blij met mij en mijn broer.'

'Ik was ook niet blij met Billy.'

'Tja. Ik ook niet. Maar ik ben niet op zoek gegaan naar iemand die ik de schuld kon geven.' Ik bleef hem aankijken en hij was de eerste die wegkeek. Hij wist dat ik het over Jamie had.

'Laten we die dag vergeten. We waren allemaal in de war. Je kan tegen Billy zeggen dat je werk hebt, dat je een plek hebt om te wonen, een leuke plek. Voordat hij vertrekt heeft hij verlof, dus dan kan hij je komen opzoeken.' Hij kwam een stap dichterbij, en in die snelle,

driftige manier van bewegen zag ik opnieuw iets van Billy, en nu kreeg ik tranen in mijn ogen. Ik schudde mijn hoofd en ik hoopte dat ze weg zouden gaan.

Hij dacht echter dat ik nee schudde, naar hem en hij zei: 'Na een tijdje zal je helemaal vergeten dat je dit via mij hebt gekregen. Ik zal nooit voor je deur staan.' Hij hield zijn handen op, alsof hij zich overgaf.

Ik vroeg me af of ik hem moest vertellen dat Billy en ik die avond ruzie hadden gehad. Dat de ruzie zo heftig en gemeen was geweest dat ik me de exacte woorden niet herinnerde, maar wel dat ze scherp waren als glas en dat mijn hart zo'n pijn deed en ik zo bang was, dat ik in de bosjes had staan overgeven. Nate zag misschien een toekomst voor ons, maar het enige wat ik zag was een verleden dat ik wilde vergeten.

Hij kwam nog dichterbij en deed de sleutel in mijn zak terwijl hij me aan bleef kijken. Ik voelde zijn hand tegen de mijne en ik rook de geur van zeep. Ik had het lef niet om weg te stappen.

'Ik kan me dit huis helemaal niet veroorloven,' zei ik.

'Denk je soms dat ik je een rekening zal sturen?'

'Misschien wel. Wat gebeurt er als de dingen niet lopen zoals jij wilt?'

'Ik geef je het huis, snap je dat? Totdat Billy terugkomt. Je hoeft geen huur te betalen. Het hele pand is van mij. Ik heb het als investering gekocht. Ik zal niet bellen. Ik zal je niet lastigvallen. Je hebt een plek om te wonen, je droom achterna te jagen, en wat nog meer? Wie weet word je op een dag een ster.'

Ik wist niet meer of ik daar zelf nog wel in geloofde.

Het verschil tussen ervan dromen en hiernaartoe komen en het proberen was groot.

Hij zag altijd aan je gezicht wat er in je omging. 'Twijfel niet te snel aan jezelf.'

'Dat doe ik niet. Maar wat goed is in Providence is in New York niet zo bijzonder.'

'Maak jezelf dat nooit wijs, Kitty,' zei hij tegen me. 'Je was bijzonder toen je twaalf was en dat ben je nog steeds.'

Zelfs voor een meisje dat gewend was aan complimenten, deed het me goed. Ik wilde niet dat hij dat aan mijn gezicht zag, dus deed ik alsof ik om me heen keek. Ik wilde het niet, maar ik dacht steeds aan ons huis in Providence, volgestouwd met bedden en tafels en kussens en schoenen, en aan Shirleys bank vol builen en de geur van Vicks die in mijn neus bleef hangen. Ik wilde dat ik niet langer dacht aan hoe heerlijk het zou zijn om mijn koffer in te pakken en tegen Shirley te zeggen dat ik een eigen appartement had gevonden.

'Nou, wat doe je?'

Ik hield de sleutel voor zijn neus en schudde mijn hoofd.

'Je weet wat ik voor je familie heb gedaan,' zei hij. 'Ik wou er eigenlijk niet over beginnen.'

'Waarom doe je dat dan?'

'Ik heb toen tegen je gezegd, al was je nog klein, dat je me iets verschuldigd was. En daar ging je mee akkoord.'

'Ga je me aan een belofte houden die ik heb gemaakt toen ik twaalf was?'

Was ik hem zoveel verschuldigd?

Ja. Zoveel was ik hem verschuldigd.

‘Kom op, ik had je beloofd mee uit eten te nemen. Heb je trek in biefstuk? Er is hier vlak bij een heel goed tentje!’

Ik wilde heel graag een biefstuk. Het water liep in mijn mond. Een biefstuk en dit appartement, de warmte van de radiator, en de radio, en de kussens. Ik zag voor me hoe ik hier zou wonen. Billy zou in zijn uniform op de deur kloppen en ik zou opendoen, op mijn hoge hakken, met lippenstift op en ik zou hem ons huis laten zien.

Misschien had ik een verschrikkelijke fout gemaakt. Misschien was de beslissing om het uit te maken de meest recente blunder van de vele blunders die de ongelukkige familie Corrigan had gemaakt. Ik miste hem toch nog steeds zo erg dat ik hem het liefst elke avond wilde schrijven? Het was toch zo dat ik bijna elke avond als ik het theater verliet, hoopte dat hij in zijn uniform bij de artiestenuitgang op me stond te wachten, met die verlangende blik in zijn ogen voordat hij zijn armen naar me uitstreekte? Hoe vaak had ik die scène niet voor me gezien: dat ik mijn hoofd schudde en zei dat het over was, en die scène eindigde altijd met een kus.

Mijn hoofd was te vol en ik was bang dat alles eruit zou komen waar Nate Benedict bij was.

‘Ik eet nooit na de voorstelling,’ loog ik.

Toen we naar buiten liepen sloeg de wind in ons gezicht, koud en vochtig door de rivier, en de bladeren kraakten onder onze voeten terwijl we naar 1st Avenue liepen.

‘Ik zet je in een taxi,’ zei hij.

Hij stak zijn arm op en gebaarde naar de hoek van de straat. ‘Je hebt veel gezegd, maar je hebt niet gezegd dat je niet van hem hield.’

De taxi stopte langs de kant van de weg en hij gaf de chauffeur een paar briefjes. Hij pakte me bij mijn elleboog en we stonden op de rand van de stoep. Onze hoofden waren dicht bij elkaar en hij fluisterde: 'We hebben hetzelfde doel, jij en ik: En dat is zijn geluk.'

Ik wankelde even op mijn hakken en viel bijna de taxi in. Hij sloot de deur. Ik liet me tegen de achterbank zakken en keek naar hem door het raam. Hij stond op de hoek, zonder hoed op in de wind, zijn handen in zijn zakken. Het was alsof we een soort overeenkomst hadden gesloten. Nog een, zoals we al meerder keren hadden gedaan.

Met mijn hand voelde ik in mijn zak waar de sleutel zat.

2

New York City, oktober 1950

Ik had niet verwacht dat het makkelijk zou zijn om in New York te gaan wonen, maar ik had ook niet verwacht dat het zo moeilijk zou zijn. Donuts en pinda's als dieet, kamers in huizen zo ver in het noorden van de Bronx dat het een uur duurde om met de metro bij Times Square te komen. De groene aanslag in de gootsteen, een wc die niet goed doorspoelde. De geluiden van de burens - ruzies, gehuil, het ritmische gebonk dat ik altijd kon horen, al drukte ik mijn kussen op mijn hoofd en neuriede ik 'Skylark'. De ontdekking van wandluizen. Ik trok van het ene slechte kamertje naar het andere.

Toen werd ik slim en had ik geluk. Ik ontdekte waar alle acteurs tussen de middag aten, bij Walgreens op Times Square en ik legde elke cent opzij om er elke dag naartoe te kunnen gaan. Ik bestelde alleen soep. Iets wat ik heel langzaam kon eten. Op een dag hoorde ik een blond meisje met een strak rood truitje tegen haar vriendin zeggen dat er een meisje uit de show was gestapt. Ze zat in het achtergrondkoor en was er van de ene op de an-

dere dag mee opgehouden; ze zei dat ze last had van haar blindedarm. De blondine had schamper gelachen en gezegd: 'Dan maar vier maanden een ontstoken blindedarm, zou ik denken.' Ik legde wat kleingeld op tafel en vertrok.

Ik ging direct door naar het theater en mijn geluk liet me nog niet in de steek, want de man bij de deur was Iers, en hij herinnerde zich de Corrigan-drieling, de drie zingende kinderen van Rhode Island. Hij liet me zonder iets te vragen binnen en zei dat de regisseur en de choreograaf nog in de zaal waren.

Ik had altijd snel door hoe iets moest. Iemand hoefde iets maar één keer voor te doen en ik kon het, zonder te aarzelen. En ik was sterk. Dat was training. En verder had ik geluk. Deze keer had ik de juiste lengte en de regisseur was niet op zoek naar een blondine. Ik neem aan dat hij al wist dat de show een flop was en binnenkort stilgelegd zou worden en waarschijnlijk kon het hem allemaal niet veel schelen. Misschien gaf hij zichzelf wel een schouderklopje omdat hij een onervaren iemand een kans gaf.

Ik zat in een Broadwayshow. Spotlights en applaus. Maar het was niet heel anders dan afgelopen zomer. Een groep meisjes die over elkaar roddelden en elkaar hielpen, en zoals altijd was er ook een gemeen meisje. Het was 'moet je dat zien' en 'ik moet rennen' en 'ik heb ze net gekocht, gisteren bij Woolworth's' en 'mijn voeten vallen er nog eens af, ik zweer het je' en 'mijn god, zodra iemand me vraagt, ga ik trouwen, verdomme', en als de hoofdrolspeler naar ons keek gaven ze hardop commentaar op zijn broek. Opgestoken krullen onder hun sjaals

van kunstzijde als ze in het theater kwamen, en na de show ging de helft van hen nog uit met mannen en de andere helft ging naar huis, naar hun moeder.

Geluk duurt nooit lang, dat wist ik. Soms, als ik koffie zat te drinken, dacht ik aan de Corrigan-familie – een lange keten van stomkoppen, vanaf het moment dat ze County Galway hadden verlaten. De ene stomme beslissing na de andere. De familie was al in 1883 naar Amerika gegaan, maar tot op de dag van vandaag bestond ze uit naïevelingen. Altijd met het hoofd naar beneden, nooit omhoog, naar de lucht. We verdronken, we stierven in het kraambed, we zopen ons kapot of werkten ons te pletter, we verdwenen zonder een spoor achter te laten. Hoe groot was de kans dat het mij zou lukken om die ongeluusketen te doorbreken?

Wanneer was het ongeluk begonnen? Misschien wel op die avond in 1923 toen de zestienjarige Jimmy Mac Corrigan aanbod om te helpen met het afladen van een partij whisky van een boot uit Canada. Of die avond van de storm in maart 1932 toen Jimmy onder een berg dekens en jassen tegen Maggie Corrigan zei dat hij nog een andere manier wist om het warm te krijgen. Wie had kunnen weten dat die behoefte aan warmte en liefde negen maanden later zou leiden tot de laatste adem van de twintigjarige Maggie en de geboorte van drie baby's?

'Tot zonde vervallen,' zei tante Delia vaak op die typisch Ierse manier, met dunne, strakke lippen. Begeerte, sterke drank en benen; dat was mijn achtergrond. Dat was ik.

Toen ik wakker werd dacht ik heel even dat ik weer in Providence was. Misschien kwam het door het geluid van de fluitketel. Tegen de tijd dat ik in slaap was gevallen, was het al bijna licht geweest. Ik keek naar de klok op de schoorsteenmantel, een lelijk, groot, koperen ding dat je als eerste zou pakken als er een inbreker binnenkwam.

Het was na tien. Ik zou het met vier uur slaap moeten doen. Ik hoorde Shirley en haar moeder in de keuken, luid fluisterend zodat ze in elk geval konden beweren dat ze geprobeerd hadden om stil te doen. Ik wist niet of ik het kon opbrengen om beleefd te zijn. Ik wist niet of ik het kon opbrengen om toe te kijken hoe mevrouw Krapansky met haar kromme, donkerrood gelakte nagels de pagina's van de krant omsloeg; hoe de vorm van haar tenen door het versleten leer van haar pantoffels kwam. Elke keer als ze een bladzijde omsloeg likte ze aan haar droge vinger. Bladzijde, lik. Bladzijde, lik.

En vandaag had Shirley haar moeder vast al verteld dat ik het gisteren bijna had verpest. Al was het maar om het in hemelsnaam niet over haar leeftijd te hoeven hebben. Shirley was zesentwintig en ze was bang dat ze haar beste tijd had gehad. Geen zelfvertrouwen en geen hersenen. Het enige wat ze had was een moeder die haar constant in haar rug duwde.

Ik kwam overeind. Het was niet makkelijk, geloof me.

'Ze doet alsof ze het helemaal heeft gemaakt en ondertussen doet ze van alles waar haar verloofde niks van mag weten. En hij zit in het leger en zo! Ik zweer het, ik word er zó misselijk van.'

Ik had er nu al genoeg van; ik wist precies hoe het zou

gaan. Ik zou de keuken binnenkomen en doen alsof ik niets had gehoord, misschien zou ik iets mompelen terwijl ik thee maakte en ik zou de blik van mevrouw Krapansky moeten negeren als ze klaagde over de prijs van suiker. En dan zouden de opmerkingen beginnen, kleine minachtende opmerkingen, recht in mijn gezicht.

Ik stond op en deed een paar stretchoefeningen, zoals een danser dat doet. Ik wist dat Shirley vanuit de keuken naar me keek, dus ging ik extra ver, terwijl ik wist dat mijn nachtjapon omhoog kroop, ik maakte bijna een pose, omdat ik een beter figuur had dan Shirley, en dat wist Shirley ook.

‘Vandaag moet je niet te lang wachten met je bed opmaken,’ zei mevrouw Krapansky. ‘Aan het eind van de ochtend komt er visite.’

Visite. Alsjeblieft. Dat betekende dat mevrouw Maloney van hiernaast langskwam. Al gapend liep ik naar de badkamer. Ik kamde mijn haar, poetste mijn tanden en toen pakte ik mijn borstel en haarspeldjes en andere dingen en deed ze in het toilettasje dat ik bij de goedkoopste drogisterij had gekocht. Shirley had me één la van haar kaptafel gegeven en een klein hoekje in haar kledingkast. Ik pakte vlug mijn koffer in en trok mijn mooiste rok aan, met het matrozentruietje erboven; de netste kleren die ik bezat. Ik wurmde me in mijn hoge hakken.

Toen liep ik mijn kamer uit en legde de sleutel en tien dollar op de keukentafel.

‘Als je denkt dat je hier zomaar kunt weggaan...’ zei mevrouw Krapansky met haar rood aangelopen aardappelenus. En toen: ‘Nou ja, opgeruimd staat netjes!’

Het koste me geen enkele moeite om te vertrekken, de gang uit te lopen en de trap af te gaan. Pas toen ik buiten op de stoep stond, besepte ik wat ik had gedaan. Ik keek naar mijn goedkope koffer met het kapotte hengsel. Alles wat ik bezat paste erin, en dat was niet veel. De kille wind waaide om mijn enkels en ging dwars door mijn nylon panty's heen.

Er was maar één plek waar ik naartoe kon gaan. Maar dat maakte het misschien wel nog moeilijker om de eerste stap te zetten.

De volgende ochtend werd ik in mijn eentje wakker in een schoon bed met gebloemde lakens. Ik ging aan de tafel met de gele poten zitten. Het zonlicht viel op het tafelblad, precies zoals ik het me had voorgesteld. Het was zo'n dag waarvan je er veel hebt in Manhattan, waarop het weer plotseling omslaat en het voorjaar leek terwijl het oktober was. De wind had de grijze wolken naar zee geblazen en ik wist zeker dat ik de rivier kon ruiken als ik het raam opendeed. Het deed me aan thuis denken, maar dat was vandaag niet erg. Ik was opgegroeid met rivieren. In Providence kon je geen vijf kilometer lopen zonder er een tegen te komen.

De thee in mijn kopje dampte. Geroosterd brood met boter op een bord. De rust van het alleen zijn. De radio zachtjes aan. Alles zou perfect zijn als ik maar ophield met piekeren. Nate had me Billy's adres gegeven toen hij me de sleutel gaf. Ik was drie keer opnieuw aan een brief begonnen en de drie blaadjes lagen voor me.

*Beste Billy,
Je zult wel verbaasd zijn om iets van me te horen. Ik had
nooit gedacht dat ik*

*Beste Billy,
Hoe gaat het met*

*Beste Billy,
Je raadt nooit waar ik ben!*

Ik legde mijn pen neer. Ik had nog nooit tegen Billy gelogen, ook niet toen ik tegen hem had gezegd dat ik hem nooit meer wilde zien. Ik had hem echt nooit meer willen zien.

En nu... Nu had ik zijn vader iets beloofd. Maar ik had niet beloofd wannéér ik hem zou schrijven. Ik hoefde hem niet meteen op mijn eerste dag in het appartement te schrijven. Ik kon een paar dagen wachten, tot ik de juiste toon te pakken had. Ik zou wel een manier vinden om een brief te schrijven met zoveel dingen erin die waar waren, dat één kleine leugen niet erg zou zijn.

Op de brandtrap voor het raam verschenen een paar gymmen. De trap was met een dreunende klap naar beneden gekomen. Ik zat meteen rechtop en morste thee op de brieven waaraan ik was begonnen.

Een jongen, lang en slungelig, sprong van de laatste twee treden af. Onder zijn arm had hij een dik boek en tussen zijn tanden had hij een appel. Zijn blik ging door de keuken en plotseling verstijfde hij. Zijn mond ging open, de appel viel eruit en ik schoot in de lach.

Ik liep naar het raam, deed mijn ochtendjas wat strakker en stak mijn hoofd door de raamopening. Ik keek naar beneden, naar de vieze binnenplaats waar zijn appel kapot was gevallen op de stenen.

'O, volgens mij ben ik je een lunch verschuldigd,' zei ik tegen de jongen.

'Ik wist niet dat het appartement was verhuurd. Het heeft heel lang leeggestaan,' stamelde hij terwijl hij tot aan zijn oren rood aanliep.

Ik herkende de rode blos. Je zag het altijd bij puberjongens.

'Ik ben Hank,' zei hij.

'Ik ben Kit. Ik ben hier gisteren komen wonen,' vertelde ik hem.

Het boek was een schoolboek. *Amerikaans proza*. Ik had mijn schoolboeken achtergelaten toen ik van huis wegging, en hoewel ik een hekel had aan school, voelde ik me leeg toen ik het boek zag. Alsof ik iets misliep.

'Ik doe mijn huiswerk soms buiten,' zei Hank. 'Daar is het rustiger.'

'Veel broers en zussen?' vroeg ik.

'Nee. Alleen mijn ouders.' Hij haalde zijn schouders op. 'Maar dat is soms meer dan genoeg.'

'En wie speelt er piano?' Ik had die ochtend pianomuziek gehoord, door het plafond van mijn slaapkamer.

Hij werd opnieuw rood. 'Ik, ben ik bang. Heb je er last van? Ik kan...'

'Nee, het is juist mooi.'

Er viel een stilte. Ik voelde me opeens opgelaten in mijn nachtjapon en ochtendjas.

‘Ik ga naar het Stuy, jij?’

Het leek even of hij een andere taal sprak: ikganaa-
stieujij?

‘Stuyvesant High’ verduidelijkte hij. ‘Ik zit in mijn
eindexamenjaar.’

Ik was eraan gewend dat mensen me ouder inschatten
dan ik was. Maar mijn gezicht was schoongeboend, en
ik zag er vast uit als iemand van mijn leeftijd. Als een
middelbareschoolmeisje. Ik ergerde me plotseling aan
hem, aan zijn oprechtheid, zijn gympen, zijn schoolboek.

‘Ik ben net verhuisd,’ zei ik. ‘Ik kom van Rhode Island.
Ik zit niet meer op school; ik werk. En ik moet een paar
dingen regelen, dus eh...’

‘Tuurlijk.’ Beschaamd begon hij de trap weer op te
lopen. Toen stond hij stil. ‘Met de verhuizing en zo... als
jij en je ouders... ik bedoel, hebben jullie soms hulp
nodig?’

‘Ik heb geen hulp nodig,’ zei ik, en ik deed het raam
dicht.

Het heeft heel lang leeggestaan, had hij gezegd. Ik vroeg
me af waarom Nate het appartement niet had verhuurd
als hij het als investering had gekocht.

Die avond belde hij toen ik net vijf minuten thuis was.
Alsof hij had uitgerekend hoe lang ik erover deed om
van het theater naar huis te gaan.

‘Heb je de brief gestuurd?’ vroeg hij.

‘Je had gezegd dat je niet zou bellen.’

‘Heb je de brief gestuurd?’

‘Je had gezegd dat je niet zou bellen.’

‘We hadden een afspraak.’

‘Precies. Je had gezegd dat je niet zou bellen.’

Stilte. Ik leunde tegen de muur, met de hoorn tegen mijn oor. Ik geloofde zelf bijna niet dat ik zo tegen een volwassene sprak. Ik was pas een maand in New York, maar ik had al geleerd dat je hier je tijd niet verspilde aan beleefdheden.

Hij liet de stilte hard worden, stijf, bevroren kleren aan een waslijn. Ik keek naar beneden, naar het vloerkleed. Het mooie kleed dat niet van mij was. Ik had geen enkel recht om er met mijn blote voeten in te woelen.

‘Ik heb hem nog niet verstuurd,’ zei ik. ‘Het is niet makkelijk. Ik kan de juiste toon niet vinden.’

‘Schrijf hem dat je hier bent. Hij gaat binnenkort weg, voordat hij wordt ingescheept. Als je hem niet schrijft, komt hij niet.’

Maar ik weet niet of ik wil dat hij komt.

Vanbinnen kwamen duizend varianten van ‘ja’ in me op. Allemaal bedoeld voor Billy. Het ene moment kon ik hem niets weigeren. Het andere moment was ik bang voor hem. Maar ik hield altijd van hem.

Ik zei geen ja en ik zei geen nee. Zonder iets te zeggen legde ik de hoorn neer.

Pas een week later, na de voorstelling van *That Girl from Scranton!* zat ik opnieuw met mijn pen aan de keukentafel, afgepeigerd, met mijn kamerjas aan en mijn make-up nog op. Het was weer koud geworden en ik had een deken om me heen geslagen. Het was één uur 's nachts.

Beste Billy,

Ik weet niet of het goed was. Het enige wat ik weet is dat ik het niet op die manier had mogen beëindigen. Toen ik hoorde dat je was opgeroepen kon ik geen lucht krijgen, en volgens mij heb ik sindsdien geen adem meer gehaald.

Dit is mijn nieuws. Ook ik ben weggegaan. Van school af. (Mijn leraren hebben vast een feestje gevierd.) Ik ben naar New York verhuisd. In het begin was het moeilijk, maar nu heb ik werk, in een Broadwaymusical! Ik heb nu een fijn appartement in East Side. Time Square en de rivier zijn op loopafstand. Ik zit vlak bij het nieuwe gebouw van de Verenigde Naties. Gisteren zag ik een man met een fez op!

Alles waar we het over gehad hebben, ik zit er middenin. Maar ik weet nog niet of het leuker was om er alleen maar over te praten.

Liefs,

Kit

Ik schreef mijn adres en telefoonnummer eronder. Toen trok ik over mijn nachtjapon mijn jas aan. Ik liep naar de hoek van de straat en deed de brief op de post. Bang dat ik hem weer zou verscheuren als ik zou wachten.